

“Τη λαμπρότητα εκείνων που ευαρέστησαν το Θεό δεν θα είναι δυνατόν να αντικρύσουν τα σωματικά μάτια”

/ [Γνώμες](#)

Κάλλιστος και Ιγνάτιος οι Ξανθόπουλοι

Ποια είναι η Χάρις και πως θα ήταν δυνατόν να την επιτύχουμε· και ποια είναι εκείνα που την θολώνουν, και ποια πάλι ξαναδίνουν την καθαρότητά της, αυτό θα σου το φανερώσει εκείνος, ο οποίος είναι στην ψυχή και την γλώσσα λαμπρότερος από κάθε χρυσό [δηλαδή ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος], λέγοντας αυτά: «τί δε σημαίνει [ο λόγος του Αποστόλου], ότι δεχόμαστε και αντανακλούμε σαν καθρέπτες την λαμπρότητα του Κυρίου και μεταμορφωνόμαστε σ’ αυτή την [Λαμπρή] εικόνα»; Τούτο μεν ήταν πιο φανερό, όταν ενεργούσε τα χαρίσματα των θαυμάτων. Όμως ούτε τώρα είναι δύσκολο να αντικρύσει αυτό, εκείνος ο οποίος έχει οφθαλμούς πιστούς. Όταν δηλαδή βαπτιζόμαστε, μαζί και η ψυχή λάμπει περισσότερο από τον ήλιο, καθώς καθαίρεται από το Πνεύμα. Και όχι μόνον ατενίζομε προς την δόξα του Θεού, αλλά δεχόμαστε και εμείς κάποια λάμψη από εκεί.

Όπως δηλαδή ο καθαρός άργυρος, όταν εκτεθεί στις ακτίνες [του ήλιου], και αυτός μπορεί να εκπέμπει ακτίνες, όχι μόνον από την ίδια του την φύση, αλλά και από την ηλιακή λάμψη, έτσι και η ψυχή, όταν καθαρθή και γίνει λαμπρότερη από

κάθε άργυρο, δέχεται ακτίνα από την λαμπρότητα του Πνεύματος, η οποία γίνεται δική της λαμπρότητα· και είναι αυτή ακριβώς, η οποία είναι φυσικό [να δημιουργείται] «από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο είναι ο Κύριος». Και στην συνέχεια λέγει: θέλεις να σου το δείξω αυτό και πιο αισθητά, διά μέσου των Αποστόλων; Λάβε κατά νουν τον Παύλο, του οποίου και «τα ενδύματα ενεργούσαν θαυματουργικά θεραπείες»· τον Πέτρο, του οποίου και «η σκιά μόνον εθεράπευε». Διότι δεν θα είχαν τόσο μεγάλη θαυματουργική δύναμη τα ενδύματα και οι σκιές τους, αν δεν υπήρχε σ' αυτούς η εικόνα του Βασιλέως, και οι μαρμαρυγές τους δεν ήταν εκτυφλωτικές. Διότι του βασιλέως τα ενδύματα είναι φοβερά ακόμη και στους ληστές. Θέλεις να ιδείς αυτήν την λαμπρότητα να φανερώνεται και εις το σώμα; «Εκοίταξαν, λέγει, το πρόσωπο του Στεφάνου, και το είδαν όμοιο με Αγγέλου». Αυτό όμως δεν ήταν τίποτε σε σύγκριση με την λαμπρότητα, η οποία άστραπτε μέσα του. Διότι [το φως], το οποίο είχε τότε ο Μωυσής εις το πρόσωπό του, αυτοί το είχαν εις την ψυχή· μάλλον δε και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Διότι, το μεν του Μωυσή ήταν πιο αισθητό, ενώ αυτό ήταν ασώματο. Και όπως τα φωτεινά σώματα μεταδίδουν την λαμπρότητά τους σε [άλλα σώματα], που ευρίσκονται κοντά τους, το ίδιο συμβαίνει και με τους πιστούς. Γι' αυτό και εκείνοι, στους οποίους συμβαίνει αυτό, απελευθερώνονται από τα γήινα και βλέπουν σαν σε όνειρο τα ουράνια. Αλλοίμονο! Διότι εδώ, καλά είναι και να στενάξω πικρά, επειδή ενώ απολαύσαμε τόσο μεγάλη ευγένεια [με το Βάπτισμα], ούτε τα λεγόμενα καν αντιληφθήκαμε, επειδή πολύ γρήγορα χάσαμε την [οντολογική αίσθηση των θείων] πραγμάτων και ελκυόμαστε από τα αισθητά. Διότι αυτή η ανέκφραστη και συγκλονιστική λαμπρότητα παραμένει μεν σ' εμάς μέχρι μία ή δύο ημέρες· έπειτα δε την σβήνομε προσθέτοντας τον χειμώνα των βιοτικών υποθέσεων, και εμποδίζοντας τις ακτίνες με την πυκνότητα των νεφών.

Και πάλι σε άλλο σημείο [ο ίδιος] λέγει: «τα σώματα εκείνων, οι οποίοι ευαρέστησαν τον Θεό, θα ενδυθούν με τόση λαμπρότητα, όση δεν είναι δυνατόν να αντικρύσουν τα σωματικά μάτια. Και [κάποια μεν] σημεία και ίχνη αυτών αμυδρά οικονομώσε ο Θεός να μας δοθούν και εις την Παλαιά και εις την Καινή Διαθήκη. Εκεί μεν [εις την Παλαιά], το πρόσωπο του Μωυσή φωτιζόταν τότε με τόση λαμπρότητα, «ώστε να είναι απρόσιτο εις τους οφθαλμούς των Ισραηλιτών». Εις δε την Καινή, πολύ περισσότερο από το πρόσωπο του Μωυσή «έλαμψε το [πρόσωπο] του Χριστού». Έχεις ακούσει τους λόγους του Πνεύματος; Κατανόησες την δύναμη του μυστηρίου; Απέκτησες την επίγνωση του ποιες είναι οι ωδίνες της τελείας πνευματικής αναπλάσεως, [τις οποίες δεχόμαστε] από την ιερά κολυμβήθρα, πόσο δε ακόμη μεγαλύτερες [είναι] οι ωφέλειες και η ολοκλήρωση και τα βραβεία; Και ότι είναι εις την πρόθεσή μας να αυξάνουμε ή να μειώνουμε την υπερφυσική αυτή Χάρι, δηλαδή να την κάνουμε πιο εμφανή [λαμπρότερη], ή να την θολώνουμε; Όσο εξαρτάται από εμάς; [Αιτία] δε αυτών είναι η θύελλα των

βιοτικών υποθέσεων και η συσκότιση των παθών, η οποία γεννιέται από αυτές, που σαν άλλος χειμώνας ή άγριος χείμαρρος, χύνονται με ορμή επάνω μας και κατακλύζουν την ψυχή μας [και] δεν την αφήνουν ούτε να αναπνεύσει ή να ατενίσει προς [αυτό], το οποίο είναι όντως καλό και μακάριο, για το οποίο και έχει δημιουργηθεί. Αλλά καθώς είναι ταραγμένη και πικραμένη από τον σάλο και τον καπνό των ηδονών, την σκοτίζουν και την καταποντίζουν στον βυθό. Ενώ τα αντίθετα σε αυτά, όσα δηλαδή γεννιούνται από τις θεοποιητικές εντολές, σε εκείνους οι οποίοι πορεύονται, όχι σύμφωνα με την σάρκα, αλλά με το Πνεύμα, [διότι] λέγει: «να πορεύεσθε σύμφωνα με το Πνεύμα, και να μην ικανοποιήσετε την επιθυμία της σάρκας», είναι ωφέλιμα και σωτήρια και [οδηγούν] προς Αυτόν σαν [κάποια] σκάλα με κορυφή και ακραίο σκαλοπάτι, την αγάπη, «η οποία είναι ο Θεός».

Κάλλιστος και Ιγνάτιος οι Ξανθόπουλοι

(Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, τ. Θ΄, Κείμενο και νεοελληνική απόδοση αδελφών Ι. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Μπούρα Αρκαδίας, 2018, σσ.39-43)